

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 15. listopada 1889.

List 46.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

V pismu, s katerim se veleval vernikom naznaniti nagovor sv. Očeta, ki ste ga slišali, se škofom tudi naroča, naj vernike svaré pred prostožidarstvom. V tem oziru pa, dragi moji! ne zadostuje samo to, da niste vpisani v prostožidarsko družbo, saj je, kakor znano, takim zažugana kazen izobčenja; treba se je temveč varovati tudi duha in načel prostožidarstva. Prav mnogi, ki sicer niso ž njimi v zvezi, so napolnjeni njihovega duha ter jim pomagajo, čeprav se pogosto znabiti tega ne zavedajo. Kateri pa je ta duh? Kakor sem že prej rekel, je prav tisti, ki so ga hoteli preslavljati s postavljenjem Giordano Brunovega spomenika: odpad od Kristusa, upor proti papežu in cerkvi, samovoljna vera in samovoljna morala; z jedno besedo, osvobojenje človeka od Boga. Prav tisto je, kar se je pred nedavnim časom v nekih krogih označevalo kot namen novodobne šole, ko se je reklo: treba je iz kristijana narediti človeka. Toda ne samo odtergati človeka od kerščanstva in cerkve, temveč odtergati ga od Boga z vsemi zasebnimi in javnimi zadevami — to je zadnji namen prostožidarjev.

S tem namenom se čisto natanko slaga nauk prostožidarjev, ki tajé nadnaravno božje razodenje in potrebo sv. vere. Saj vemo iz zgodovine, kam človeštvo s časom zabrede, ako zapusti luč ra-

zodete resnice: v paganstvo, v nevero: v življenje, ki ne pozna Boga in njegovih zapovedi, tako, da je v svojem dejanju zares brezbožno, odtergano od Boga: to se pravi, zabrede prav tje, kjer je hočejo prostožidarji imeti. — Iz tega taje razodete resnice in sv. vere pa, o koliko od tod izhaja, ker tudi v takozvanih kerščanskih državah vlada več ali manj javno in zasebno življenje in mišljenje! Od tod izhaja najprej taje Kristusa in njegove božje nature. Od tod izhaja dalje taje cerkve Kristusove, učiteljice razodenja: in nezmotljivega stražnika razodenja, papeža. Od tod potem brezverska šola: od tod načelo: veda s svojimi nauki je neodvisna od vseh razodetih nauk, in more torej tudi veriti čisto nasprotno stvari terditi: od tod tudi to, da se odriva cerkev od najvišjega šolskega nadzorstva ter izroča to nadzorstvo izključljivo le državi: od tod slednjič tudi strah in groza, ki spreletava marsikoga pred verskimi resnicami, in želje, po šolah učiti le moralnost, a ne znabiti kerščansko, marveč le čisto človeško moralnost. Kajpada, če se vidi, kaj se počenja na podlagi tega načela v umetnosti in slovstvu, in vendar še vedno velja kot naravno in pošteno, tedaj se tudi vé, kaj pomeni ta čisto človeška morala. — Z razodenjem padejo tudi nadnaravne milosti, in Bog sam je naložil sv. cerkvi dolžnost, te milosti deliti. Zakrament sv. zakona spreminjajo v golo civilno pogodbo, ki se prav tako lahko razruši in oprosti svojih dolžnosti, kakor se je sklenila. Celo življenje — od zibel do groba — rekli bi, se s posvetnjaštvom prekvahuje. Kakor ne marajo duhovnika h kerstu, tako se ga branijo tudi na smertni postelji: kerščanski pogreb mora se umakniti civilnemu pokopu, po-

kopavanje mrtvih pa sežiganju merličev. — Če pade razodenje in če ni nikakih milosti, pade tudi duhovski stan, kateremu je naročeno, naj hrani razodenje in deli sv. zakramente. Od tod ovire, ki se mu stavijo s tem, da se po duhu, ki prevladuje do najnižje stopinje novošegnih učilišč in vzgojevališč, poklic v duhovski stan, če le mogoče, že v kalí zaduši, ali da verhu tega obtežujejo vstop v ta stan ali pa kratijo dohodke duhovščine s tem, da pograbiyo cerkveno premoženje. Od tod tudi neprestani klic, naj se samostani razpusté. In kakor pri takih nazorih ni resnice, ki bi bila vzvišena nad človeško spoznanje in torej neodvisna od človeškega razuma, prav tako tudi ni neodvisne duhovščine; duhovščina, v kolikor se sploh še terpi, naj nikar ne išče ravnila za svoje delovanje v nadnaturni resnici in nadnaturnih zapovedih božjih, temveč edino le v ukazih države, če tudi ti božji postavi kar naravnost nasprotujejo. Po takih nazorih duhovnik ne smé biti nič več služabnik živega Boga, ampak le radovoljno orodje malika „države“. — Iz tajeja razodenja sledi tudi brezverska država, ki vsako vero enako visoko ceni, ker vse enako malo ceni, in kateri zlasti v javnem življenji jako preseda, da bi se za verske zadeve navduševala. Najbolje je — tako se pogosto modruje v naših državnih naukih — v nemar pustiti vero (to se pravi: v resnici Boga in njegovo sveto cerkev v kót potiskati); zato pa, brez razložka stanú in verskih načel, brez Boga se združiti v jedni skerbi za „domovino“, za „prosveto“ naroda, in kar je še več takih besedi, ki so tim nevarnejše, čim lepše zvené, ker zakrivajo tem ložje strup krivih nauk, lové na limanice priproste in neizkušene ter skrivajo zadnje namene, katere imajo pri tajejni razodete resnice svete cerkve. Delajo tako, kakor da bi najsvetejši in najdobrotljivejši Bog, če se ozira na njegovo besedo in postavo, utegnil kedaj biti na kvar sreči kake dežele! In kakor da bi človeška kratkovidnost in onemoglost sama mogla ljudstva bolje vladati ter je priversti do večjega razcvitanja, kakor pa, če koraka po potih razodete modrosti božje in se opira na njegovo moč! Kakor da bi konečno ne bllo že tisočkrat dokazano po pameti in izkušnji, da, če Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, ki jo delajo, in da je prazna vsa človeška, in zato vedno le zunanja skerb za družbo, če méni, da pri tem lahko izhaja brez višjega notranjega varstva božjega!

Toda naj zadostuje, kar sem naštel. To vse izhaja iz zadnjega in bistvenega namena prosto-zidarjev in služi torej prosto-zidarstvu, bodisi, da posamezni notranjo zvezo takih posledic z na-

menom in s podlago prosto-zidarstva spoznajo ali ne. Zadostuje že to malo, in pa resnica, da taka in enaka načela, iz katerih veje duh prosto-zidarstva, ker tajé nadnaturno razodenje božje, vodijo premnogih mišljenje in delovanje — zadostuje dokazati resnico, da mnogi, čeprav ne pripadajo k zvezi prosto-zidarjev, jo vendar le prekrepro podpirajo s tem, da sprejemajo, odobravajo, branijo in razširjajo taka načela. Zadostuje pa tudi v dokaz, kako prav imajo sv. Oče, ko ne nehajo naprej in naprej vernikov opominjati z lastno besedo in po škofih, naj se varujejo prosto-zidarstva in njegovih zapeljivih načel. Torej, dragi moji! slušajte ta očetovski opomin in deržite se nasproti onim načelom vsaki čas terdno, terdno kakor skala, katoliške resnice in pokorščine, s katero smo dolžni poslušati svareči glas svojega najvišjega pastirja v vseh okolnostih svojega življenja. Nikdar ne smemo razodete resnice obsoditi, da naj molči, nikdar ji ne smemo odkazovati kota, kjer bi ji znabiti po zunanjem skazovali še kako čast, za njene ukaze pa bi se ne zmenili. Ne tako, ona mora biti velikoveč magnetna igla, po kateri se ravnajmo vsak čas v raznih vprašanjih javnega in zasebnega življenja ter odločujmo svoje stališče.

(Konec nasl.)

Marijino darovanje.

(21. novembra.)

Dete milosti in čuda, brezmadežna lilija, kakor piše sv. Bernard, je dihalo iz sebe blago dišilo upanja. Njena duša je bila samo videzno podveržena slabostim otročjih lét, kajti že v jutru svojega življenja se je zbudila čista, sveta in žareča kakor angelj. Spoznala je svojega Boga in ga molila polna neizrek-ljive ljubezni.

Že triletna se mu je radovoljna darovala za zmiraj in brez prideržka. Podoba, ki jo nam kaže današnji dan, je čez vse vzvišena in lepa. Tu vidimo najprej Joahima in Ano v gorečem svitu ponižne pokorščine. Ljubljeni otrok, katerega hočeta Bogu darovati, je luč in veselje njihovih oči, njihov predragi zaklad in pregoreča ljubezen. Pa to dvoje blago serce je bilo vstvarjeno, da spozná Božje misli in se z velikodušnim darom zedini z Njegovo voljo. Tako gresta gori k tempeljnu in ne vzameta, kakor pravijo svetniki, ne jagneta in ne goloba seboj; a bodeta darovala njo, ki bode spočela Jagnje Božje in bode najlepša golobica v nebeškem vertu.

Gori v tempelj na Sijonu je bilo 15 stopnic po številu petnajstih psalmov. Ko so prišli pobožni romarji do stopnic, hiti ljubeznjivo dete po teh stopnicah gori. Čelo ji je žarelo od sreče in tekla je, kakor pravi Marija Agredska, Njemu naproti v tempeljnu, katerega je v sercu nosila. Ana in Joahim sta jo gledala, kako je hitela proti bivališču Gospodovemu in oči so se jima napolnile s solzami,

ko sta pomislila na samoto doma v Nazaretu, kjer ne bodeta več videla svojega prelubeznjivega otroka.

Vidite-li, kako stopi angeljska devica čez tempeljni prag? Ona je ponižna dekla in zraven kralevja hči:

Quam pulchre graditur Filia principis,
Templi cum properat limina tangere!....

Boječa, pa vesela; ponižna in presrečna se približuje oltarju in poklekne pred Bogom.... To je bila slovesna in sveta ura! Nikoli ni bil Salomonov tempelj v takem prečudnem blišču, nikoli še ni bil tako velik dar v njem darovan. Kaj pravim? Pravi tempelj je bilo dete, ki je stopilo v tempelj; njena molitev je bila sveta pesem, veselje Bogú, njeno serce zlati oltar in skrinja zaveze, v katerem je Gospod sladko veselje našel.

Ana stopila je z zagrnjenim obličjem pred duhovna Najvišega. Starodavno izročilo pravi, da Ana je velikemu duhovnu predstavila mlado služabnico Gospodovo z besedami: „Darujem dar, ki mi ga je Bog dal.“ Druga izročila pristavljajo, da je nastalo v taistem hipu skrivnostno šumenje po tempelju in nebeške hvalnice so se mešale z zahvalami, ki so doveršile Marijino darovanje. — Veliki duhoven je množico blagoslovil, in ločila sta se Joahim in Ana od svoje hčere, in Marija je bila sprejeta med število devic, ki so bile ločene od sveta, odgojevane v zavetju Božjega svetišča. Bilo je 21. listopada.

Srečna duša, ki se že zgodaj Gospodu posveti in mu svojo ljubezen daruje! Za te perve pomladanske cvetke ima Bog posebne blagoslove pripravljene; varuje jih s serčno ljubeznijo.

Mi pa, ki smo prihajali svojim obljubam nezvesti in smo Bogu to uzeli, kar smo mu darovali, hočemo danes svoje darovanje ponoviti in zvestobe ne več prelomiti.

O Marija! kako zgodaj začenjaš nam s svojim zgledom pot kazati. Vžgi v naših sercih nekoliko one velikodušne in serčne ljubezni, ki je podelila tvojemu darilu najslajši duh. Danes, na tvoj praznik, tebi izročimo svoje želje in sklepe. O sladka Mati! blagoslovi jih in bodi naša moč v slabostih. Mi hočemo Boga ljubiti, sprosi nam, da ga bomo vsak dan bolj ljubili, da ga bomo kot ti ljubili in kdaj s teboj ljubili v nebesih.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Notranjskega. 5./11. 1889. (Podražanom.) V št. 44. „Zgodnje Danice“ dopis z Gorenjske strani bil je tako rekoč prav meni iz serca vzét. Vse in zlo ravno tako sem imel namen tudi jaz svojim sorojčkom tako zvano „pravoslavno“ vero nekoliko opisati, da bi jih, če bi se dalo, odvernili od njih terditve. Podražani dragi! ko bi vedeli, kaj ima vse Vaša „nova vera“ še težjih butar, kot jih ima naša sv. rimsko-katoliška vera, bili bi družih misli. Nekdaj niso bili v Podragi ljudje veternjaški, bili so terdni kmetje, pa zvesti katoličani; a sedaj, ko jih je duh liberalni nekoliko opihal, so pa precej kar pripravljeni vero spremeniti! Že večkrat se je čulo, da ste v Podragi omikani in kakor se sploh pravi, naprednjaški, da boste pa v tem oziru tudi tako rekoč

rakovo napredavali, si pa ne bi bil nihče mislil. In če pa konečno vendar le odstopite od naše sv. vere, kaj mislite, da boste s tem napravili? Mar mislite, da boste drugim, med temi zlasti št. Vidčanom, škodovali? O prav nič ne. Le sami sebi boste škodo in sramoto naredili. In kaj bode pa o sklepu življenja? Ali Vam ne bode ta čas, vsaj kterim je kaj do zveličanja. stopil ta Vaš sedaj odmenjeni korak živo pred oči? — Ali si ne bi vsaki zmed Vas želel umreti po katoliško in v katoliški veri, ktera nam daje sladko upanje večnega življenja. Je mar kateri med Vami, da bi si ne želel srečne smerti? Mislim, da ne!

Tedaj pustite nesrečni odpad iz serca. Ostanite zvesti sinovi in hčere matere sv. rimsko-katoliške Cerkve, in ne bode Vam žal — vekomaj ne! Ne pa, da bi zarad tega mojega priprostega pisanja se kateri zmed Vas čutil „podraženega!“ Mogoče, da se bode zopet kaj znosil nad njim „Sl. Narod“, kateri zdaj prav z veseljem sprejema poročila iz novoverske Podrage. Že precej let stika ta dnevnik slovenski s svojim čolnom okrog skale sv. Petra; mogoče, da ne bo dolgo tega, ko bo butil preveč ob skalo, in potem?...

Z Bogom za danes! Mogoče, kmalu zopet kaj.
Št. D.

Iz Planine. 11. novembra. (Nov križev pot.) Lepa cerkvena slavnost se je veršila pri nas včeraj, 10. novembra. Postavili smo v farni cerkvi sv. Margjete nov križev pot, ki ga je po Führihu naslikal ljubljanski slikar, g. Anton Jebačin. Delo je prav umetniško izvršeno. Vidi se, da slikar od leta do leta verlo napreduje in je od njega pričakovati še marsikaterega umotvora. Kolorit je živ, barve vkusno izbrane, osebe prav natančno risane, zlasti glavna oseba „Kristus“ na vsaki tabli očitno izražena.

Primerne okvire je napravil podobar g. Jernej Ternovec iz Polhovega Gradca. Tudi to delo mojstra hvali in sleharnemu, kdor si je naš novi cerkveni kinč ogledal, močno dopada. Gledati bi moral Ternovec tudi, da naročeno delo vselej izvrši v pogodjenem času. Cerkvene slavnosti o zimskem času niso tako obiskovane, kakor bi bilo želeti zarad spodbudnega vpljiva, ki ga imajo do vernikov. V soboto pred blagoslovom po noči še le so došli okviri in treba je bilo razbijati vso noč po cerkvi, da se je vse potrebno za postavljanje križevega pota pripravilo. Križev pot stane 920 gld., in sicer, slike 500 gld., okviri 420 gld.

Postaje so nosili fantje, odbrani iz vseh vasi fare Planinske in s šopki okinčani, v slovesnem sprevodu iz farovža v cerkev. Blagoslov se je veršil po navadnem redu po čast. g. o. Jožefu Bizavičarju iz ljublj. frančiškanskega samostana. Častiti postavljavec je imel potem jako spodbudno pridigo o križevem potu in peto sv. mašo z obilnim duhovskim spremstvom. Došli so k svečanosti: preč. g. dekan Cerkniški g. župnik Logaški in g. kurat iz št. Petra.

Farani so se v obilnem številu vdeležili ginljivega svetega opravila. Tudi iz sosednjih fará jih je mnogo prišlo, vendar zarad vode, ki poplavlja našo dolino s cestami vred, od Unške in Cerkniške okolice ni bilo toliko vdeležencev, kakor smo se jih nadejali. Naj bo novi križev pot vsem, ki ga bodo obiskovali, vir tolažbe in moči v prenašanju zemeljskih

križev, ter krepak pomoček zveličanja živim in rešenja ubogim dušam v vicah!

Lavanška škofija je močno vesela svojega novega knezoškofa milg. dr. Mihaela Napotnika, ki so bili po odobrenji presvitega cesarja izvoljeni od solnograškega nadškofa in 27. vinotoka v Solnogradu posvečeni, pri čimur je bilo 16 duhovnov pričujočih iz domače škofije, kakor: mil. gosp. vikar Fr. Kosar, stoljni dekan Ign. Orožen, ptujski prošt M. Modrinjak, špiritv. K. Hribovšek, dek. Mikuš, kan. dr. L. Gregorec, prof. bogosl. dr. Feuš, župniki: Heržič, Černoša, Voh, Bezenšek, Slekovec, kapelana Hrastel in Slekovec; dvorni kapl. Majcen in magdalenaric vodnik č. g. Hytrek. — Preteklo sredo, 13. t. m., so se pripeljali v spremstvu preč. g. kan. Orožna iz Gradca in bili so v Mariboru z vso slovesnostjo sprejeti; v nedeljo, 17. t. m., pa bodo slovesno vmeščeni; iz semeniške cerkve sv. Alojzija bode slavní vñhod v stoljnico, ter bodo novi višji pastir imeli slovesno božjo službo. — Bog daj preblagemu višjemu pastirju potrebno moč in vse druge darove v sedanjih hudih časih.

Iz Sežane, 5. listopada. (Blagoslovljenje oltarja, sv. birma, bolezen, smert, semenišče.) Zopet je bila v prijazni Sežani lepa slovesnost. V dostojno prenovljeni župni cerkvi sv. Martina je premilgosp. vladika teržaški v torek, 5. novembra, slovesno posvetil novi velikí oltar v sedaj primerno z ostalim prostorjem cerkvenim razširjenem in zvikšanem prezbitერი. Že leta 1883 je bila ta, za okoli 2000 duš obsegajočo župnijo Sežansko premala cerkev v sprednjem delu razširjena in 1. dan aprila istega leta slovesno posvečena. Pa za čast božjo in za lepoto hiše božje vneti župnik č. g. Josip Koman ni miroval, dokler ni svojih župljanov pripravil, da so celo cerkev prenovili. Blagodarni g. župnik je sam za primerno ponovljeni oltar podaril 1000 gld. in druge imovite osebe so z milodari primogle s celo sosesko vred, da je delo doveršeno, in da je sedaj sežanska cerkev izmed najlepših, ako ne najlepša na Krasu. Zidana je v romanskem slogu, kakor vse cerkve v teržaški škofiji. Imela je pred po troje oken na vsaki strani v sprednjem delu; sedaj so, zazidavši srednji dve okni in povečavši malko ostale štiri, v cerkvi nekoliko zgradili pot presvetlim zunanjim solnčnim žarkom. „Veličasten vtis dela romanska cerkev, ako je lepo sostavljena, veličastnejši mimo kake srednje, ali manjše gotiške cerkve. Težko masivno zidovje, krepko stebrovje, ko da je za večnost stavljeno, mala in ne prevelika okna, da je neki somrak v cerkvi, ki zadržuje neposvečeno zunanjo svetlobo, da se ne vsipa v preobilni meri v posvečeno prostorje hrama Božjega; — kajti prava nadsvetna luč izhaja iz tabernakeljna na oltarji — to spodbuja duha k pobožnosti in ga bolj prevzame, nego gotiški slog, ki se mi dozdeva preveteren in tenki malenkosti stebrički te vznemirjajo in dušno raztresenost provzrokujejo.“ (Giefers, Praktische Erfahrungen itd. § 19.) Mojster A. Kalc na Proseku, ki je nedavno izdelal lepi dragoceni kerstni kamen v sežanski cerkvi, je priredil tudi veličastni oltar iz domačega belega in črnega kraškega kamna v zvezi z inostranim pisanim marmorjem. Na verhu, v sredi in na obeh straneh so tri „oriflame“, to je, kakor goreči rublji iz žare švigajoči. Morda bi marsikomu

bolj ugajalo sercé plamteče s križkom poverh, predstavljajoče presveto Serce Jezusovo, in oni dve na straneh serci Marijino in sv. Jožefa. „Oriflama“ diši nekoliko po poganstvu? Vendar pa utegne značiti tri božje čednosti, ki od oltarja najzdatnejšo hrano dobé: živo vero, terdno upanje in ljubezen gorečo; ali pa vedni spomin na oni ginljivi hip pri posvečevanju, ko zažgè škof tri (pet) križke narejene iz dišečega kadila in drobnih svečic, ter poklekivši zapoje: Pridi, sveti Duh itd. Saj je sv. Duh na bin-kostni praznik došel na aposteljne v podobi gorečih jezikov.

Kaj lepo se podaja novi, mozaik posnemajoči cementni tlak v prezbitერი. Vso čast dela ljubljanskemu umetniku krasna obhajilna „(božja) miza“, pregraja med ladijo cerkveno in med prezbitერიem, železne, ko s perjem okrašene kite, s svetlopolitiranimi belimi verhovnicami iz javorovega lesa z vdelanimi črnimi križki. To delo je res stalo nekje 400 gld., pa, ko bi iz domačega kraškega kamna hoteli sklesati lepo obhajilno mizo, bi nemara stala tudi toliko, ako ne več.

Vsakoverstne zastave, černožolte, belorudeče trobojnice slovanske, gerške bele z modrimi progami, so plapolale po oknih, in lepo je priterkavalo, ko so milg. škof ob 8 ¹/₄, zjutraj se pripeljali. Streljanje so si naš vladika prepovedali.

Ob 9ih se je pomikal slovesni sprevod iz župnega stanovanja v cerkev. Pred cerkvijo je krasil prostor velikansk slavolok z napisom: „Vladiku vedno vdani občani!“ Dolgo, 2 celi uri, so terpele molitve, psalmi in sveti obredi pri posvečevanju oltarja. Pervo sv. mašo na novoposvečenem oltarji je opravil škofov kaplan č. g. dr. Josip Ivanič. Potem so milg. škof delili sv. birmo kacim 150 otrokom. Pred birmo ni bilo navadnega izpraševanja, zaradi utrujenosti milg. škofa in ker je bilo že poldne, in menda poglavito zato ne, ker ni bilo pri toliki slovesnosti domačega gospoda dušnega očeta. On, ki je željno pričakoval tega dné in se gotovo dolgo nanj veselil, je ležal v postelji hudo bolan za pljučnico. Menda veliki napor pri poučevanju otrok in druge grenkobne neprilike so skoro 70letnega g. župnika v bolezen pripravile. Vsi, ki smo se te slovesnosti vdeležili, smo tudi č. g. župnika pomilovali in mu serčno želeli, da se kmalo zopet ozdravi in krepko svoje duhovsko delovanje nadaljuje. (Naslednjič se je prečastitemu in skerbnemu gosp. dušnemu pastirju zboljšalo, po puščanju kerví; mora pa še nekaj časa ostati v postelji; med tem hodi v Sežano binirat čast. gosp. Iv. Slavec, kapelan na Opčini.)

Včeraj (4. nov.) so v Terstu pokopali primeroma še mladega (48letnega) g. župnika Miljskega (Muggia) don-Klemen Skubla. Gosp. Skubla je veliko let bil kapelan pri novem sv. Antonu v Terstu, ter je pred dvema letoma dobil Miljsko župnijo. To poletje je hudo bolehal, ter je naposled šel v Gorico iskat zdravja, pa namesto tukaj ozdraviti se je šel v deželo večnega zdravja. Dné 2. novembra je mirno v Gospodu zaspal. Ker je želel v Terstu pokopan biti, so ga prepeljali mertvega iz Gorice ter ga včeraj na teržaškem pokopališču pokopali. — Veliko je starih, nekaj jih umre, drugi gredó v pokoj, a mladih do sedaj nezadostno. Nada pa je, da sčasoma dobimo več duhovnov, ker letos je iz naše škofije stopilo

26 mladenčev v semenišče (16 internistov in 10 eks-ternih).

Adrijanopol, 23. oktobra 1889. (Poterdilo. Pristop iz razkolništva v katoliško Cerkev.) O kako sem ostermela in kako sem zelo vesela bogatega misijonskega darila, sto in šest gld. avstr. velj., ktere sem sprejela po Vas, prečastiti! — Tekla sem z njim v našo hišno kapelico, kjer sem gorke solze hvaležnosti pretakala ter božje Serce Jezusovo prosila, da naj Vam ta dar bogato poplača in poverne... Zdaj se tudi upam Vam naznaniti, da sem v teh počitnicah z dvema sestrama in eno kandidatino v Zagreb popotvala, ter sem dva mesca tam ostala, in hvala Bogu, tudi na duši in na telesu prav dobro se vterdila. Pri tej priložnosti spoznala sem tudi visokoč. zelo pobožnega ljubljanskega škofa. — O da bi ljubi Bog tega blagega moža le dolgo ohranil!

Na angeljsko nedeljo dobile ste med drugimi tudi dve bolgarki (učiteljici) v Zagrebu sveto redovno obleko; ena se imenuje sestra Ana in druga sestra Valerija. Obe sestre morale ste tu pri volitvi k poklicu redovnega življenja veliko prestati. Mati sestre Ane bila je kar besna in je šla z njo k turški sodniji, — paša pa je kratko določil, da mora svojo hčer pustiti v samostanu, ker hoče biti usmiljena sestra. Uboga deklica ni vedela, kako bi se ljubemu Bogu zahvalila za to srečno razsodbo. Zdaj je tedaj usmiljena sestra v Zagrebu in upam, da bo hvaležnost tudi z dejanjem skazovala. Sestro Valerijo sem pa zopet sem vzela, ker jo za bolgarsko šolo močno potrebujemo; je pa tudi pridna in pobožna. O koliko duš bi si zamogle še za naš poklic pridobiti, če bi satan ne počenjal marsikaterih hudobnih zvijač in nasprotovanj.

Tekom leta sprejele smo zopet deset razkolniških otrok, od katerih jih je pet po moji vernitvi iz Zagreba javno spoznalo sv. vero in prejelo prvo sv. obhajilo. O kolik dan veselja je bil to za-me in za nas vse! Tudi druge so pri volji postati katoličanke; pa moramo čakati, da bolj odrastejo in se za to dobro pripravijo.*) Letos imamo 30 revnih otrok in dve plačujoči. Zdaj moram za zimo skrbeti, da se derva in druge reči nakupijo, in božja previdnost se je zopet na nas spomnila — in dobile smo po Vaši toliki dobrotljivosti ravno o pripravnem in najbolj potrebnem času lepo svoto 106 gld. — O da bi mogle le veliko ali saj več takih dobrotnikov najti!

M. Angela Pojè, prednica.

V Jeruzalemu. 15. okt. 1889. (Konec.) Došavši na verh zagledam sv. mesto Jeruzalem. — Slab in zmučen tako, da mi je bilo umreti ali v duhu gledajočemu terpljenje Kristusovo v tem mestu, mi se je v sercu in volji dobro zdelo, da pri dohodu v o mesto muke in smerti Jezusove tudi jaz ubogi grešnik toliko terpim.... Ves sam iz sebe, z mnogimi nukami obložen, ki jih dopovedati ne morem, sem el skozi jopske vrata v presv. mesto. Skoro kakor nertvec se vlečem brez vodnika v čudno mesto in je kakor naključno dospem pred avstrijsko romarico (Casa nuova). Na prvem vhodu me sprejme

vratar in kavas, turčin, ter me odvede po stopnicah na vzvišeni vert pred romarnico, od tod pa po stopnicah k drugemu vhodu v pravo poslopje gostišča, in pred sobo rektorja, in me njemu ojavim. Rektor pride ven na hodišče, zahteva pisma. Jaz mu podam avstrijski in turški „pos“, poslednjega sem po c. kr. konzulatu v Berutu dobil pri turški deželni vladi, in spričala iz Rima in Lorete. Rektor pravi, da je treba „certifikat“ imeti od biskopa. Jaz mu lepo in prošé omenim, da tega nisem vedel, da listi s cerkvenimi in papeževimi pečati svedočijo, da sem katolik, imam pa tudi župnijski rojstveni in kerstni list. Potem pravi, da mesto 14 dni morem le sprejem za 8 dni z Betlehemom in sv. Ivanom vred dobiti, potem takem v Jeruzalemu le komaj 3 dni. To pa ni še toliko časa, da bi vse svetišča v mestu obiskal. Šel sem v samostan presv. Odrešenika k č. Patru Vinku, Dalmatincu. Povedal je, da vsi romarji z vse zemlje imajo sprejem v frančiškanskem romarskem gostišču blizu cerkve in samostana presv. Odrešenika; samo avstrijski ne, odkar se je dodelala avstrijska romarnica. Verli pater napisal je list in me z njim poslal v Božji grob k č. vr. Patru Pavlinu, Čehu, ki prebravši ga je rekel, da bo posredoval, kolikor bo moč. Znate li, da bi za vse to ne prašal, ko bi le imel toliko grošev, da bi na vsaki dan 20 kr. došlo za živež.

Perva dva dni bil sem hudo bolan, osobito noge so me strašno bolele in neka huda vročina v truplu me je žgala in neprenehljiva strašna žeja me mučila; tako sem se v bridkosti plazil po ulicah jeruzalemskih do cerkve Božjega groba in na Kalvarijo. Slava in zahvala Bogu za vse in za veliko milost, da ipak sem osebno vsaki dan na Kalvariji in v Božjem grobu, in družih svetiščih, — toda polovico jih še nisem obiskal. Oh, kako dobro je v tem času tu biti, ker ni mnogo romarjev; mnogopot sem sam na Kalvariji, in pa gerški svečenik, čuvaj gerškega oddelka. Vso Kalvarijo sem s solzami polil; jokam in ne dajo se ustaviti solze... O, tu se dá moliti, premišljevati, spoznavati, grehe svoje in družih objokovati i. t. d. Dobro je, da sem se mnogo lét za te ss. kraje zanimal, se učil o njih, osobito pa kar se je godilo na njih. Sedaj mi to dohro tekne; sam, brez voditelja in razkazovalca, mnogo najdem in taki spoznam, kaj je tu bilo.

Ruskih romarjev obojega spola in svečnikov je vedno nekaj tu; prav pobožni so; toda reve razkolniki, no pa tudi katoliki vmes; katoliki obiskujejo našo službo Božjo, razkolniki pa gerško. Ss. kraje pa skupno obiskujejo brez zavisti in kake nadlege. Ruska vlada in svečeništvo pa tudi skerbijo, da prosti in ne bogati zamorejo tu sem romati. Iz Odese do Jaffe plačajo plovbo na parobrodu s peterimi rublji sem in nazaj; list velja 3 mesce, in za dva mesca so v sv. Deželi oskerbljeni z živežem in stanovanjem; istotako katoliki pod rusko vlado. — Danes, v dan sv. Terezije, šel sem zgodaj skozi vrata sv. Štefana v dolino Josafat in v duplinsko cerkev smertnih težav, molitve in kervavega potu našega Gospoda J. Kr. Bil sem pri sv. maši in prejel Njega tu, ki je za grehe naše tolike bolečine terpel na presv. duši in v sercu svojem..... Šel verh oljske gore v cerkev krasno, na mestu, kjer je Gospod učil naj imenitnišo molitev, „Oče naš“. — Tu je sedaj nova veličastna hiša Božja in samostan karmelitaric. Na mestu, kjer

*) Slišite, Podražani? V Bulgariji pristopajo razkolniki k nam; Vas pa mnogi lažnjivi preroki motijo k odstopu v razkolništvo! Ali ni to žalostno?

je Sin Božji prvi pot govoril očitno „Oče naš“, je v srednji krasen vert, okolo hodišča, v hodiščih pa v vseh glavnih jezikih zemlje natiskan „Oče naš“; v v slavenskem trikrat, z latinico v poljskem, s cirilico v slavjanskem in posebej zopet v ruskem jeziku. Tu sem bil pri več ss. mašah. — Potem bil v veličastni cerkvi sv. Ane in brez izvirnega greha spočetja bl. D. Marije. — tudi v pravi presv. votlini pod cerkvijo na mestu čistega spočetja Božje Matere. Na mestu bičanja, kronanja in „glejte-človek-“, Kristusa Jezusa. O preljudi tisučera hvala Bogu in Bog plačaj Vam in mil. b. M., da ste mi pomagali sem! Na vseh teh presv. mestih sem molil osobito za Vas, vaše djake. mil. knezo-biskopa in za verne-kerščanske šole v Avstriji i. t. d. Oh, ko bi zamogel le še vsaj nekaj več časa tu ostati... Velečastni, mnogo se je tu spremenilo, odkar ste bili Vi tukaj, mnogo se pozidalo in mnogo se napravlja na kat. strani. Žalost. Rusi pa še več, no ipak ne bo v mahomedskih rokah in je katolikom tudi pristopno, kar preje ni bilo, vsaj brez sitnosti in velikih stroškov ne... Še omenim, da tam, kjer sta hišo tudi v Jeruzalemu imela sv. Joahim in sv. Ana, kjer je bila brez izvirn. greha spoč. bl. D. Marija, imajo velik vstav duhovni družbeniki kardinala Lavigierja misijonarji za Afriko z velikimi šolami, izgojevališčem in izobraževališčem mnogoverstnih narodov mladenčev. Več in natančneje pa v potopisu.

Br. Marija Alphons.

Iz Amerike Št. Jožef, 2. oktobra 1889. (Konec.) Od konca smo šli skoz slovensko naselbino. Tukaj so č. g. misijonar opazovali napredke naših rojakov. Pred 20 leti je bilo okoli sv. Štefana zelo divje; temni gozdi in široka močvirja so se verstili; le tu in tam je stala kaka hiša, koj za silo iz hloedov zbita: sedaj se pa razgrinjajo pred očmi lepo obdelana polja, zeleni travniki. Tudi poslopja so že čedno narejena za živino in ljudi, čeravno je vse le iz lesa in ne prav veliko. Sedaj pa nekateri že začenjajo taka poslopja z opekami preoblačiti. Vse le kaže povoljno napredovanje našega pridnega kmeta. Hiše so vse precej narazen, ker jo postavi vsak na svoj kos zemlje.

Če nekatere izločim, so le vsi s praznimi rokami, ali še celo z dolgom pred 20 ali 25 leti tukaj začeli.

Dalje smo prišli v irsko naselbino, potem v poljsko, nato smo šli skoz nemško, — tako smo prišli zopet v slovenski kraj.

Prehodili smo dolge, zapuščene gozde. Debeo sladkorjevo drevje stoji na vse strani. Vmes šterlé goli od solnca prepečeni hodi; po tléh ali pol na tleh leži od ognja osmojeno in od červov preglojeno drevje; vse skupaj pa veže in nekoliko zagrinja gosta, težko pregazljiva gošča. Kanarčki in druge ptice po lesu nas pozdravljajo in v poslavljenje žvergolé slovenskim popotnikom. Boječe divje pute in fazani ferfotajo po divjem germovji in mogočna zverad sem in tje lomasti po svojem pustem domovji. Nekatere se nami hitro ognejo, drugim se pa raji mi urno spod nog spravimo.

Černi medvedje se še zmirom nečejo umakniti iz že dokaj zaseljene Minnesote; še bolj pogosto se nahajajo volkovi; vendar je redko kak človek napaden. Je dosti družega živeža zanje po takih puščinah.

Zvečer proti desetém smo jo primahali k Kranjcem. Koj tam na potu so trije stali, ki so šli od mlatve. Tukaj to delajo le s stroji (mašinami), ki jih hlap goni. Kteri ima to pripravo, gre okoli pri kmetih in ti mu od mernika plačujejo.

„Dober večer!“ smo jih pozdravili. „Jemna, Kranjci so, — Bog ga daj!“ odgovoré. „No, no,“ pravijo, „naš gospod so; kdo je pa še?“ „Ja, Franckov gospod so tudi“, berž nek Podbrezjan pristavi: „No, no ste vendar enkrat prišli, kako je pa kaj? Kdo bi bil mislil?“

Zdaj pa zopet govorice ni bilo koj konec. Pretekli, in sedanji, dobri in slabi časi pridejo na versto, pa vse večidel, kako da je bilo na Kranjskem.

Večerja je bila pri Krištanovem očetu, ki so nar stareji naselnik. Vlni so obhajali prav slovesno zlato poroko. Lepo gostovanje so napravili za vse Kranjce pri sv. Antonu in še veliko drugih je prišlo. Še več kranjskih duhovnov jim je prišlo k tej redki sreči čestitat.

Č. g. Bilbana sva v tej hiši pustila, midva sva pa korakala proti cerkvi. Zibati naji ni bilo treba; solnce nama je zjutraj prisvetilo v zakristijo, kjer je bilo najino prenočišče.

Farovža še ni v slov. naselbinah, ker vsake 14 dni le pridem na vsak kraj; vendar se bo kmalo na bolje obrnilo. — Tukaj jih je mnogo prišlo k sv. maši, čeravno je bilo o mlatvi. Tukaj so letos naredili stanovališče za učitelja in zgoraj sobo za duhovna.

Po ss. mašah so nas pa zopet Krištanova mati povabili na zajutrek. Napravili so nam kaj okusna kranjska jedila, ktera nam tukaj bolj diše, kot kake druge, — seveda zato, ker so kranjske.

Kmalo je bilo polno hišo rojakov, da smo se zopet malo pomenili. Tukaj je svet prav dober, po 20 in še po več so dobivali pšenice od mernika, pa jo tudi redkeje sejejo kakor na Kranjskem. Pa tukaj so jih pred nekaj leti kobilice zelo zdelale, tako, da se še zdaj nekateri ne morejo dolga rešiti. V to faro se sedaj zelo nemci in holandarji selijo.

Ko smo se nagovoričevali, na je dobrovoljni voznjač popeljal na Albany, eno uro daleč, kjer je malo mestice, in kjer imajo nemškega stalnega duhovna, ki so tudi benediktinec. Tukaj smo vlak zasledli in smo šli vsak na svoj dom in na svoje delo.

Oba slovenska misijona previdujem od Št. Jožefa, kjer dva benediktinska duhovna prebivava, in kjer je tudi nekaj slovenskih družin.

Letos se kmetje tukaj s pridelki kaj hvalijo. Dasiravno je bilo zelo suho leto, so pa bile hladne noči, tako, da je pšenica lepo dozorela. Večinoma so pa le kmetje zadovoljni, da so tukaj kmetijo začeli, pravijo: če moramo tudi terdo delati; vendar s časoma pridemo k svojemu domovju. V začetku se pa večidel vsi pritožujejo, ko sem pridejo.

Ciril O. S. B.

Pristavek. Tukaj Vam tudi pošljem podobico teh, ki so šli letos pri sv. Štefanu k prvemu sve temu Obhajilu. —

Prav lepe in prijazne podobice so; pri nas ne vidmo taci. Vr.

Spominček.

Tedaj še ti, moj Stanislavček!
Slovó, britkó za mé, si vzel;
Pred Jagnjetom boš mili slavček
Zdaj pesmico nedolžnih pél.

Sercé bolést po tebi taja,
Solzice mi rosé okó;
Pa — ne zavidam tebi raja:
Saj Božja volja je takó.

Pri Jezuščku, ki k sebi vabil
Nedolžne je tako ljubó,
Na nas — to vém — ne boš pozabil —
Za nas le prosil boš zvestó.

Zdaj z Rafelčkom in Svitkom*) v slavi
Radosti rajski bivaš tam;
Lepó, priserčno ju pozdravi,
Sprosite še prostorček nam.

Sprosite nam, da preživeli
Bi bogoljubno kratki čas,
Da hoste nam v pomoč hiteli,
Ko Jezus bo poklical nas.

Oj z Bogom, ljubi mali sinček,
Zdaj angeljček priserčni moj!
Naj pesmica ti bo spominček,
Ki jo daruje ata tvoj. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Dunaj. (Dajte nam katoliških visokih šol!) Vsak pošteni katoličan mora vesel biti, da v letošnjem mesecu listopadu se pričnete dve katoliški univerzi, ena v Wašington-u v Ameriki, druga v Freiburgu na Švicarskem. Zakaj, kako se dandanes godi v večem delu nekdanjih katoliških vseučilišč, to je uničeni razodel kervav dokaz. Katoliški študentski družbi „Avstrija“ in „Norika“ ste vse hvale vredni in ste tudi pri drugem velikem katol. shodu na Dunaju naredili najboljši vtis. Svojo katoliško vero ti lijak priča očitno, tudi z zunanjimi znamenji, kar mladim gospodom služi v največjo čast. S tem očitno kažejo, da med drugim merzijo tudi nesramni dvoboji, to je, nočejo se do kervavega pobijati in med seboj noriti, — tega nočejo, ker je Bog v 5. zapovedi to prepovedal, ker je Cerkev to pod žuganjem izobčenja (ekskomunikacije) prepovedala in takim cerkveni pokop odrekuje, in ker to cesar prepoveduje pod žuganjem kervave sodbe. To očitno spoznavanje zvestobe do Boga, sv. Cerkve in Cesarja pa ni vseč tisti svojbi dijakov, ki hočejo biti liberalni in prostomišjaški. Zato so taki brezbožniki pred nekimi dnevi svoje tovarše zasmehovali, psovali in zasramovali, poslednjič pa pretepali in do kervi terpinčili, ter je bilo več ranjenih, dva celo še nevarno ranjena.

Tako piše dunajski „Norbertus Blatt“ in prištevja: „Do tega tedaj smo prišli! Ako se študent

očitno spozná za katoličana, je na Dunaju v nevarnosti, da zgubi življenje. Hvala Bogu, da vradnije vmés segajo, da se zabrani nadaljevanje hudodelstev. Ali ni pa žalostno, da smo prišli do tega? In kaj bo iz tega? Najbolje bi bilo, vse profesorje in vsih univerzah pognati, ako se prederznejo v svojih podukih napadati vero in pobožnost. Zakaj s tem se skazujejo za sovražnike Boga in sovražnike Cesarja, oni ne dajejo Bogu, kar je Božjega, in Cesarju ne, kar je cesarjevega.“

Rim. Kako prijazna je italijanska vlada sv. Cerkvi, je to naj jasniši dokaz, da je postavila davek na vsako stvar, ktero kdo daruje romarski cerkvi, in ta davek je vmérjen po višji ceni tega predmeta ter vsak, kdor hoče cerkvi kaj darovati, mora biti pripravljen na dvojni davek. (Blahovést.) — Krokodil, ki je začel cerkev žreti, ni nikoli sit in ne bo, dokler poslednjič sam lakote ne pogine.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Katoliške vlade južne Amerike.

b) Posebni nameni:

24. S. Janez od Križa. Karmelski red. Za ljubezen do križa, da bi se bolj molil sv. križev pot. Za oproščenje od hudih dušnih bolečin.

25. S. Katarina. Kerščanska veda. Rastoča in zrejša mladina. Hudobni in razposajeni otroci.

26. S. Konrad. Badenska. Da bi se zaterlo prostozidarstvo. Več zdravnikov in vradnikov. Mladi možje na važnem mestu.

27. S. Virgilij. Solnograška in Koroška. Različne stavbinske zadeve. Več redovniških občin in njih podjetij v čast Božjo.

28. S. Jakob iz Mark. Meklenburško. Več nekato-ličanov. Več starčkov, zapuščenih, ali celo obupanih.

29. S. Iluminata. Cerkev na Bavarskem. Za več previdnosti pri mnogih in za serčnost. Več občin. Hude sod-nijske preiskave.

30. S. Andrej. Lavantinska škofija. Neki odpadnik. Vse poslane, pa še ne uslišane zadeve. Mesca novembra umerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Je-zusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca decembra.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca. V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Priporoča bolnega očeta za zdravje. — Neka mati, da bi zamogla dobiti zaslužek ter ložej preskerbljevati svojo družino.

*) bratca, ki sta lani umerla.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Pretekli torek, 12. t. m., je bil kan. vmeščen čast. g. Iv. Tomažič za Škofjo Loko in v sredo je odšel na svojo službo. — Čast. g. Karol Kurent gre s Črnega verha v Podlipo; č. g. Fr. Zorec s Trebelnega v Črni verh.

Na ljubljanski Grad pride za ravnatelja v kaznilnici g. Jaromir Janota, oskerbnik moške kaznilnice v Pragi.

Pri škofovskem posvetovanju na Dunaju je 35 višjih pastirjev in 2 kanonika. Predsednik je kardinal nadškof Schoenborn. Pri prvi seji preteklo soboto so škofje sv. Očetu Leonu III. berzovavili svojo verno vdanost.

Laški in framasonski „antikrist“. Laški „veliki orient“ (kakor se imenuje ena frajmavarskih beznic) je nedavno razglasil oklic, da naj se podpira ministertvo Crispijevo, ker „boj je zoper vse čeznatorne vere“ ter naj se odvrčajo kerščanski kerst, kerščanski zakon, kerščanski pokop, merlički naj se sežigajo; v ta in druge namene — hočejo, da naj jim pomagajo časniki in rudečarsko gibanje. Ta „cirkular“ očitno oznanjuje brezbožno neverstvo in razdjanje vse oblasti! Tako laški — reci sardinski — kralj svojo lastno streho zažiga, ko s temi sovražniki Boga in kraljev v en rog trobi.

Solnograd, 12. nov. (Poterdilo.) Častno poterujem da sem prejel misijonsko pošiljatev 300 gld. (za Kino, Japon, Indijo, Dahomej, odkup otročičev, razširjanje sv. vere, povodnji). Blaž Holaus, stoljni kustos.

Iz rimskega Martirologija.

23. sušca.

V Afriki ss. mučenci: Viktorijan, prokonzul v Kartagi in dva sorodnika njegova, potem dva ss. Frumencija. Ti so bili o vandalskem preganjanju, pod arijanskim kraljem Honorijem, po strašnih mukah križani, ter so prejeli častljivo krono marternikov.

Tudi v Afriki: Sv. Fidel. — Ss. Feliks in družih dvajset.

V Cesareji v sv. Deželi sv. Nikon in družih devet in devetdeset, ki so svoje življenje dali za predragi dar sv. vere.

V Limi v Peruvanskem kraljestvu sv. Turibij, nadškof, kateri je s svojo močnoserčnostjo vero in cerkveni red razširil po Ameriki; obhaja se 27. apr.

O sv. Turibiju naj omenimo še nekoliko več. Ko je bil l. 1492 pobožni Kristof Kolumb našel Ameriko, se je dosti evropejcev, zlasti Španjcev, prepeljevalo v Ameriko, ne pa iz dobrega namena, temveč iz lakomnosti, da bi tam si pridobili zlata, srebra, dražih kamnov in družih zakladov. Ti ostudni ljudje, le po imenu kristjanje, so živeli v vsih pregrehah; uboge Indijane so zapeljevali in grozovito nadlegali, terpinčili in zatirali. Mnogo tisuč divjakov je bežalo pred temi zverinskimi brezbožniki v gojzde, in mnogi, ki so bili že kristjani, so postali zopet nevérniki; drugi pa niso hotli o sv. veri nič slišati, češ: „ko bi bila kerščanska vera res dobra, bi njeni verniki ne bili tako neusmiljeni in pregrešni.“ Tu vidiš, ljubi čitatelj, koliko pohujšanje in nesreče delajo hudobni izgledi. Tudi v Bosni n. pr. tožijo večkrat, koliko pohujšanje

delajo marsikteri, ki pridejo v njih deželo, pa živé ostudniše, kakor sami turčini! Enako v domači deželi prostomišljaki delajo veliko pohujšanje med priprostimi ljudmi! V taci okoliščinah je Bog obudil v Ameriki silno pobožnega Turibija. Ta je bil poslednjič izvoljen za nadškofa v Limi, kjer je nezmerno veliko dobrega storil, pa tudi silno terpel. Vsak dan je molil rožni venec za uboge Indijane in za podložne vernike, ter jih je veliko pogubljenja rešil. Umerl je 23. sušca 1606 v Santi; čez eno leto so prenesli njegovo truplo v Limo, in bilo je še nestrohnjeno. V svojem življenju je bil enega mertvega obudil in več bolnikov ozdravil. Na njegovem grobu se je zgodilo veliko čudežev.

V Antiohiji sv. Teodul, mašnik.

V Cesareji sv. Julijan, spoznovalec.

V Kampaniji sv. Benedikt, mnih, katerega so bili Goti zaperli v gorečo peč, naslednji dan pa so našli nepoškodvanega.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Kostanjevice po č. g. Jan. Šegu 12 gld. 10 kr. — Po č. g. Uršulinkah v Ljubljani 19 gld. 4 kr. — Mina Škvarča 1 gld. — Marjeta Škvarča 1 gld. — Č. g. župn. Jož. Jereb 1 gld. — Iz Ihana 15 gld. 40 kr. — Ekscelecija grofina Hermina Everspergova 6 gld. — Z Ledin 10 gld. 12 kr.

Za dijaško mizo: J. Z. R. 10 gld.; M. S. 2 gld. — Č. g. J. E. 2 gld. — A. St. 3 gld. — Čast. g. župnik Fr. Romé 4 gld. — Č. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Nekdo s pristavkom: „Finanministru zdravja prosi, sv. Luka: Dijakom Vašim pa kerščanskega poduka!“ 1 gld. — Vis. r. gospa Averspergova z bl. kontesama 3 gld. — Preč. g. župn. Jan. Potočnik 3 gld. — Č. g. kapl. Ant. Kukelj 3 gld. — Neimenovani 20 kr. — Č. g. Fr. K. 6 gld. — Č. g. župn. v p. Peter Vartolj (sedaj v Ustji) 5 gld. — Č. g. župn. M. Sila 3 gld. — Preč. g. zlatomašnik Anton Čibašek 5 gld. — Č. g. A. K. 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. J. Lesar, kapl. v Ternovem, 11 gld. — Č. g. Albin Ilovski 4 gld. — Amalija in Marija 15 gld. — Iz Kranja po Antoniji Pfeifer 6 gld. — Č. g. A. Keržič, nunski katehet v Ljubljani, 50 gld. — Po č. g. Iv. Vugu iz Solkana 46 gld. 65 kr. — Č. g. Fr. K. 24 gld.

Za sv. Očeta: S. Sel pri Kamniku 5 gld.

Za Marijanišče: Pn. g. dr. Leon Klofutar, stoljni prošt, 20 gld. — Č. g. župn. J. Brenc 2 gld.

Za afrikanski misijon: Z Brezovec 2 gld. — L. Velkaverh 1 gld. — Zbirka na Jesenicah 3 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé: Č. g. vik. Karol Čigon 1 gld. 40 kr.

Kjer je najbolj potrebno: Neim. 40 kr.

Za odpravo sužnjosti in odkup dahom. otrok. G. Fr. Omeje 1 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 5 gld.

Za Macedonijo: Preč. g. zlatom. Ant. Čibašek 5 gld.

Za Don-Boskove misijone: Preč. g. zlatomašnik Ant. Čibašek 5 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji: Č. g. župnik Fr. Šveiger 5 gld.

Za cerkev presv. Jezusov. Serca v Ljublj.: Preč. g. župn. Jan. Potočnik 15 gld.

Za razširjanje sv. vere: „V čast sv. Frančišku Ksav.“ L. K. 2 gld.